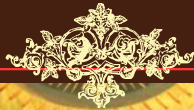

IUNIE 2012 | Lucerna
Anul VI | Nr. 10

RUSALIILE

POGORÂREA SFÂNTULUI DUH

FLACĂRA CREDINȚEI

Buletinul parohial al Parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna

Apare cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif
al Europei Occidentale și Meridionale

SUMAR

Cuvântul Mitropolitului.....	1
Ce se întâmplă în Biserică?.....	4
Bucurie.....	6
Taize.....	7
Durere și Suferință.....	9
Evenimente în parohie (cronica).....	12

Fragmente neodihnite:

"Este lucru vădit că sufletul cuprins de nepăsare este și necredincios; iar amânând zi după zi, nu primește cuvântul mântuirii. Deseori este purtat de vise, este cuprins de înfumurare și nu percepe războiul care se dă înlăuntrul său. Pentru că înfumurarea aduce cu sine orbirea sufletului, care nu-i permite să-și cunoască slăbiciunea!"

Sf. Macarie Egipteanul

*Preacucernice Părinte,
Iubiți credincioși,*

În această Duminică a Pogorării Duhului Sfânt sau a Rusaliilor, cum spunem în popor, s-a luat obiceiul, de mai mulți ani, de a se trimite o Scrisoare Pastorală tuturor clericilor și credincioșilor din cuprinsul Mitropoliei noastre, care cuprinde acum trei eparhii în Europa Occidentală și Meridională: Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale, cuprinzând Franța, Elveția, Belgia, Olanda, Marea Britanie, Irlanda și Islanda; Episcopia Ortodoxă Română a Italiei și Episcopia Ortodoxă Română a Spaniei și Portugaliei.

Pogorârea Duhului Sfânt, așa cum a făgăduit Mântuitorul Hristos ucenicilor Săi înainte de Înălțare, a constituit o adevărată "îmbrăcare cu putere de sus" (cf. Lc. 24, 49), care a făcut din cei ce erau până la acest eveniment niște simpli pescari, "martorii" (cf. Lc. 24, 48) a "toate cele ce a poruncit" (cf. Mt. 28, 20) și împărtășit lor Domnul "despre Cuvântul vieții" (1 In. 1, 1), care au început "să propovăduiască tuturor neamurilor – fiecăruia pe limba lui – pocăința și iertarea păcatelor" (cf. Lc. 24, 47).

Praznicul Pogorării Duhului Sfânt constituie totodată reaşezarea firii omenești dezbinată prin căderea lui Adam și "fărămițate" prin amestecarea limbilor de la turnul Babilonului în unirea și părtășia pe care Dumnezeu o prevăzuse încă de la început pentru Adam. De aceea sărbătoarea de azi este prin excelență și sărbătoarea unității și a comuniunii între toți fiii lui Dumnezeu.

În Biserica Ortodoxă Română, prima duminică după 1 iunie, Ziua internațională a Copilului, a fost proclamată ca Duminica Parinților și

Copiii marcată printr-o serie de programe și acțiuni speciale dedicate familiei creștine. Noi, episcopii membri ai Sinodului Mitropolitan al Europei Occidentale și Meridionale, dorim să vă punem la suflet preocuparea noastră în ce privește o „rană” a multor familii care trăiesc astăzi în țările Europei de Vest, și anume sfâșierea Familiei prin plecarea unuia sau alțiua dintre soți, sau chiar a amândorura, lăsând în urma inimile frânte ale copiilor lor, în grija bunicilor în cel mai bun caz, sau al rudelor și prietenilor, în alte cazuri. Așa se face că astăzi ar fi peste 300.000 de copii rămași în țară, în timp ce părinții lor sunt plecați în căutare de lucru în diferite țări ale Europei, mulți dintre acești copii suferind adevărate traume sufletești din cauza lipsei dragostei părintești. Vârsta copilăriei și a școlarizării este cea în care copilul are cea mai mare nevoie de părinții săi pentru a fi educat în duhul Evangheliei lui Hristos. De la cine poate învăța copilul faptele bune, jertfelnicia, dragostea de Dumnezeu și de

aproapele, dacă nu de la părinți? De la cine poate un copil să învețe și să respecte porunca lui Dumnezeu „cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți...” dacă nu de la proprii părinți, care prin respectul și grija față de copilul pe care Dumnezeu li-l dăruiește, ei înșiși transmit copilului lor respectul și cinstea pe care el o va avea mai târziu pentru părinții care l-au născut și crescut? De aceea vă îndemnăm, lubiți Părinți, tineți-vă copiii aproape de dumneavoastră și nu sacrificați anii copilăriei lor pentru nimic din lumea aceasta. Dacă Dumnezeu v-a dăruit copii, tot El este Cel care vă ajută să le purtați de grijă. La acest sprijin de sus, dorim să îl adăugăm smerit și pe al nostru, episcopi, clerici, călugări și al întregii obști creștinești răspândite pe meleagurile Europei Occidentale și Meridionale, care dorește în această zi a unității să se solidarizeze cu toți cei care suferă de pe urma despărțirii de cei dragi, rugându-L și noi pe Dumnezeu: "Doamne păzește și întărește familiile!", în speranța că la sfârșitul vacanței din vara care vine să fie mai puțini copii și părinți și soți separați și mai puține lacrimi de despărțire la întoarcerea din țară.

Lubiți credincioși,

În urmă cu zece zile, când Domnul nostru Iisus Hristos S-a înălțat la cer în văzul apostolilor, le-a poruncit acestora „să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui”, despre care le vorbise încă înainte de Patima Sa (Ioan 14-16), anume trimiterea Duhului

Sfânt peste ei: „veți fi botezați cu Duhul Sfânt; veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și îmi veți fi mie martori până la marginea pământului” (Fapte 1). Astăzi, în „duminica cea mare” a Rusaliilor sau a Cincizecimii, adică la cincizeci de zile după Învierea Sa din morți, prăznuim și invocăm prin rugăciuni Pogorarea Duhului Sfânt peste noi și peste lumea întreagă. Duhul Sfânt este a treia Persoană a Sfintei Treimi. El face deplină iubirea părintească a Tatălui față de Fiul și iubirea fiască a Fiului față de Tatăl. El sfințește și desăvârșește întreaga creație.

După căderea omului din iubirea lui Dumnezeu prin neascultare – cădere pe care o repetăm fiecare dintre noi atunci când săvârșim păcatul – , planul mantuitor al lui Dumnezeu a fost să restaureze natura noastră coruptă de păcat, ceea ce a săvârșit în persoana Fiului: Acesta S-a intrupat, adică a luat firea noastră întru Sine, și a pățimit de bunăvoie, adică a curățit-o de tot răul și a readus-o la puterea ei spirituală deplină, care este viața veșnică și fericită, dovedind aceasta prin Învierea Sa din morți, prin arătările minunate de după Înviere și prin Înălțarea la cer. Dar ceea ce a realizat Domnul Insuși în persoana Sa, cum ar fi fost posibil să se realizeze și în fiecare dintre noi? Cum să ne fi unit și noi cu Hristos, ca să eliberăm și firea noastră din fiecare dintre noi de tot păcatul și să dobândim viața și iubirea veșnică? Căci nu este totuna a vedea și a înțelege ceea ce a realizat Hristos (sau: a crede în Hristos) cu a-și apropria această realizare (sau: a trăi în Hristos). Cel mai convingător exemplu sunt apostolii: nu au fost ei, oare, atata vreme pe lângă Domnul? Nu au învățat atatea? Nu li s-au descoperit atatea taine ascunse 2. multîmilor în pilde? Și cu toate

acestea, ei l-au părăsit îndată în momentul vânzării. Să ne aducem aminte și de sfantul apostol Petru: cată ravnă și ce rapidă uitare! Toate acestea ne arată, iubiți credincioși, că nu este de ajuns să urmăim numai declarativ lui Hristos, chiar dacă am petrece cu El vreme îndelungată, ca și apostolii, și chiar dacă am înțelege cu mintea toate tainele credinței. Ci este nevoie să trăim cu adevărat în Hristos, să ne împărtășim efectiv de viața deplină realizată în Persoana Sa. Or, aceasta nu o putem face decât primindu-L și noi pe Duhul Sfânt, așa cum l-au primit apostolii și s-au întărit și nu s-au mai lepădat până la moarte. Așa a rânduit Dumnezeu Tatăl, ca Fiul să restaureze natura căzută în păcat și să o înalțe la cer, iar Duhul să o pogoare, adică să o facă prezentă în fiecare dintre noi, sfințindu-ne și desăvârșindu-ne, în primul rând prin împărtășirea de Hristos ori de câte ori se adună Biserica să sfințească Trupul și Sângele Domnului.

Pentru aceasta, trebuie să ascultăm și noi porunca Domnului de a rămâne în Ierusalim pentru a primi pogorarea Duhului Sfânt peste noi. Ierusalimul este Biserica! Chiar așa o numește sfantul apostol Ioan în Apocalipsă: „noul Ierusalim, cetatea sfântă, împodobită pentru Mirele ei”, zidită pe „douăsprezece pietre de temelie, ale celor doisprezece apostoli” (Apocalipsă 21). Așa mărturisim și noi credința noastră în Biserica „una, sfântă, sobornicească și apostolească”.

„Dar unde este Duhul Sfânt acum? – ne întrebăm noi, împreună cu sfantul Ioan Gură de Aur – Atunci, pe vremea apostolilor, când se făceau minuni, când se înviau morți, când se curățau leproși, bine spui că era Duhul Sfânt. Dar acum, ce dovadă avem că este Duhul Sfânt între noi? Dacă n-ar fi Duhul Sfânt între noi, cum s-ar fi izbăvit de păcate aceștia care au fost botezați? Dacă n-ar fi Duhul Sfânt, noi n-am

putea chema pe Dumnezeu «Tatăl nostru» (Mt 6,9; Ga 4,6; cf. Sf. Ioan, Omilia XIV la Romani). Dacă n-ar fi Duhul, n-ar fi în Biserica cuvântul înțelepciunii și al cunoștinței. Dacă n-ar fi Duhul Sfânt, n-ar fi în Biserica păstori și învățători. Dacă n-ar fi Duhul Sfânt în părintele și învățătorul vostru, nu i-ați fi răspuns cu toții, într-un suflet «și duhului tău», când cu puțin mai înainte v-a spus «pace tuturor». Dacă n-ar fi de față Duhul, nu s-ar aduna Biserica, iar dacă se adună Biserica, atunci evident că este de față Duhul. Duhul Sfânt este de față prin iertarea

păcatelor, prin răspunsul dat de credincioși păstorului, prin cuvântul înțelepciunii și al cunoștinței, prin hirotonii, prin Jerfa cea de taină” (Sf. Ioan, Omilia I la Rusalii). „Dacă n-ar fi acum arvuna Duhului, n-ar fi Botezul, n-ar fi iertarea păcatelor, n-ar fi îndreptarea și sfințenia, n-am fi primit înfierea, nu ne-am bucura de Taine. Fără harul Duhului, n-ar fi Trupul și Sângele cel de taină. N-am avea preoți, căci nici nu s-ar putea face aceste hirotonii fără pogorârea harului. Și se mai pot numi încă și alte multe semne ale harului Duhului. Prin urmare, nici tu nu ești lipsit de harul Duhului” (Sf. Ioan, Cuvânt despre învierea morților).

Aceste cuvinte ale sfantului Ioan Gură de Aur, de la a cărui adormire prăznuim anul acesta, la 14 septembrie, 1600 de ani, ne fac să ne gândim la un alt mare sfânt mai apropiat de noi,

sfantul Serafim de la Sarov (+2 ianuarie 1833), care ne-a învățat că „scopul vieții creștine este dobândirea Duhului Sfânt”, Care ne umple de dragoste, de bucurie, de curăție, de lumină, de mireasmă, de pace, de bunătațe, de blandețe...

Să păzim, așadar, porunca Domnului și să rămănem totdeauna, împreună cu apostolii, cu sfinții și cu Maica Domnului, în Ierusalimul duhovnicesc care este Biserica, pentru a-L primi neincetat pe Duhul Sfânt, Care vine la fiecare rugăciune, așa cum îl invocăm: „vino și sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre”!

Harul Domnului nostru Iisus Hristos și iubirea lui Dumnezeu Tatăl și împărțășirea Duhului Sfânt să fie cu voi cu toți (2 Co 13,13)!

† *Mitropolitul Iosif*

Ce se întâmplă în Biserică?

Doar pentru neputințele noastre omenești ne-a dat nouă Hristos Biserica pământească. Faptul că ea trebuie organizată este numai o urmare a slăbiciunii omului. Biserica este guvernată de necesitate, precum este și

statul, cu legile și hotărele sale. Prin Biserica pământească stăm în legătură cu cea cerească: se poate spune că Biserica de pe pământ este întruparea celei cerești.

Slujbele Bisericii, cultul, rânduiala liturgică, împreună cu toate cuvintele sfinte și cu toate alcătuirile și rânduielele Bisericii, întrupează duhul: acestea sunt chipul văzut al celor nevăzute, precum au fost porumbelul peste capul Mântuitorului, sau limbile de foc pe capul apostolilor. Și precum litera exprimă un sunet, cuvântul un gând, tot așa și cultul este expresia unui conținut: desăvârșita cale a mântuirii.

Sfânta Liturghie este o catedrală imensă în cuvânt și faptă: săvârșite cu împreună lucrarea Duhului de mii de oameni în mii de ani. Toate aceste texte ale Liturghiei se împletesc într-o rânduială stabilită prin tradiție: ele sunt ca pietrele din zidurile catedralei. O slujbă obișnuită durează două-trei ore. O slujbă se ține de cu seară, iar continuarea și încununarea ei, - liturghia -, se săvârșește a doua zi dimineața.

Slujba este alcătuită din rugăciuni. Rugăciunea umple în primul rând viața religioasă: doar prin rugăciune poate omul să-L cunoască pe Dumnezeu. Rugăciunea scaldă Biserica.

Rugă în cuvânt, în cântare și gest. Rugăciuni îndeosebi către Sfânta Treime, către Tatăl, către Fiul, către Sfântul Duh. Rugăciuni către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, către puterile îngerești și către toți sfinții. Rugăciuni citite din Psaltire, cântate de adunare în cor, cele rânduite a fi rostite de diacon în fața mulțimii, rugăciuni cu glas tare sau rostite în taină de către preot, mereu în numele întregii adunări, mereu în aceeași rânduială și la vremea lor, hotărâte de Tradiție.

4. Rugăciuni străvechi, născute din

CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN BISERICĂ?

nevoia de nestăpănit a Bisericii de a se ruga. Rugăciuni scrise de cei mai iscusii alcătuitori. Alte rugăciuni sunt luate direct din Vechiul Testament sau din Noul Testament.

Toți se roagă împreună. Pentru pacea de sus și pentru întreaga lume, pentru păstrarea unității de credință a bisericilor, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru mântuirea sufletelor noastre. Și pentru toți: pentru conducătorii bisericilor și ai lumii, și pentru cei umili.

Pentru păcătoși și sfințiți, pentru cei bolnavi și pentru cei robiți, pentru vii și pentru morți, pentru toți și pentru toate.

În Biserică trăiesc toți: Dumnezeu este Dumnezeuul celor vii. Cel ce crede în Hristos nu va muri niciodată (Matei 22, 32 și Ioan 11, 26). Biserica are în exclusivitate membri vii: mucenicii primelor ere creștine stau de vorbă cu patriarhii și proorocii, iar nou-născutul are parte de aceeași sfântă împărtașanie ca și apostolii. Îngerul său păzitor a fost creat „din începuturi” și este membru deplin al Bisericii. Cu toții trăiesc, se roagă și îl laudă pe Dumnezeu deopotrivă, în neîncetată simfonie.

Biserica se roagă pentru cei morți: cei adormiți. Sufletele lor trăiesc în continuare în întuneric sau lumină, după starea în care s-au aflat când au lăsat trupul. Ele, fie continuă să tindă către lumina cea veșnică în apropiere de Dumnezeu, fie se usucă de setea cea chinuitoare care le ține în afară de împărăție, ca urmare a propriei lor nesăbuițe din viața pământească. Hristos nu ne-a lăsat o imagine deslușită asupra vieții de dincolo, așa că nu ne putem servi de așa ceva. Toate învățăturile despre un anume purgatoriu, indulgențe, sau altele de genul acesta sunt total neacceptate. Dar Biserica are o credință tare în faptul că, prin rugăciune, cei morți se află în legătură cu cei dragi de pe pământ, și că aceștia au nevoie de rugăciunile noastre, de mângâiere și de ajutor, și

care, ca și noi, își continuă dezvoltarea sufletească în așteptarea zilei judecării. De aceea, Biserica se roagă pentru păcatele celor decedați, pentru pacea lor în acel loc despre care nu știm multe, dar unde „nu este durere, întristare și suspin” și unde au pus început bun în nădejde.

„Doamne miluiește!”, cântă corul. Se repetă: „Doamne miluiește!” Repetițiile sunt specifice. În diferite momente din rânduiala slujbei se repetă scurta rugăciune de trei ori, de douăsprezece ori, de patruzeci. Ele sunt bătăile la poarta mântuirii, făcute de cel ce se roagă mereu: pentru cel ce bate se va deschide.

Și în jurul său, rugătorul are un „nor de mărturie” (Evrei 12, 1). Mai întâi îngerii și toate puterile cerești, dar și cei „care prin credință au biruit împărății, au făcut dreptate... au astupat gurile leilor... au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, ... au pribegit în piei de oaie și în piei de capră... ei, de care lumea nu era vrednică”, (Evrei 11, 33-38) toți sfinții Vechiului și Noului Testament. Ei ne înconjură văzuți și nevăzuți - în icoane - și prin rugăciunile lor ne întăresc în hotărârea „de a lepăda orice povară și păcatul ce te grăbnește ne împresoară” (Evrei 12, 1).

P. Dan Moldovan

*Adaptare după autorul suedez
FRITJOF TITO COLLIANDER,
“Credința și trăirea Ortodoxiei”,
București, 1995, pp. 19, 33-37*

Bucurie

Mereu avem probleme. Probleme la muncă, probleme în relația cu ceilalți, probleme cu banii, și evident consecința acestor factori, probleme cu sănătatea. Mereu am încercat să împing limitele la maxim și mi-a fost greu să accept înfrângerile. Probabil fiecare dintre noi trăiește acest sentiment. Dar am ajuns într-un

moment în care nu puteam să îmi mai doresc nimic, nimic nu mai conta. O problemă de sănătate majoră mi-a anulat toate așteptările. Chiar și în acel moment am considerat ca este o situație trecătoare, mă fac bine și merg mai departe.

Dar nu a fost așa și nu mai este așa. Probabil mulți dintre noi ne concentrăm pe probleme și nu realizăm ce consecințe dăunătoare pot aduce asupra sănătății noastre. Tumultul fizic este și unul spiritual. Eu am făcut din el un mod de viață.

Problema de sănătate a fost rezolvată printr-o operație, însă nu a fost o simplă operație așa cum mă așteptam, peste care am să trec rapid și am să-mi revin. Nu, au apărut complicații și suferința fizică a fost mult mai lungă și așa cum nu mi-aș fi imaginat. Totuși în tot acest timp m-am simțit norocoasă, iubită și protejată de Dumnezeu. Fiind pentru o perioadă mai lungă internată, am văzut nenumărate cazuri de suferință, cazuri în care nu se mai putea face nimic, cazuri în care ești desfigurată fizic și lupți să trăiești. În astfel de

situații nu mai contează nimic.

Tot ce îmi doream era să fiu din nou un om normal, cu o viață normală, în care să mă bucur de dimineați, de ciripitul păsărelelor, de cei dragi. Am reînceput să trăiesc de la zero, să încep să mănânc, să merg, să ajung undeva, să mă descurc singură. Oameni simpli pe care poate nu i-aș fii remarcat înainte m-au ajutat necondiționat, enorm de mult.

Acum m-am refăcut, dar încerc să nu uit aceasta experiență și lecția de viață pe care am învățat-o.

Cred că în fiecare moment trebuie să ne bucurăm de ceea ce avem sau nu avem, să evităm să supărăm sau să fim supărați, să avem încredere ca Dumnezeu are permanent grijă de noi și să lăsăm să se facă voia Lui.

Nu trebuie decât să ne bucurăm, de tot.

Corina Epage

Taize, o oază de liniște și speranță

Într-o lume apăsată greu de răceala, răutatea și mai ales indiferența noastră, în care omul îl uită pe om, în care toleranța și iertarea sunt doi copii firavi și vulnerabili, se naște undeva în Franța într-un sat mic numit Taize o flăcăruiie plâpânda care dorește numai să încălzească pe cit se poate pe unii dintre oropiții vieții. Un preot tânăr, Frere Roger, în vârsta de numai 25 de ani, întemeiază scurt timp înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial, dintr-o dorință impetuoasă a sufletului, o comunitate umană. Din fonduri sărăcicioase sunt cumpărate o casă și câteva clădiri auxiliare părăsitate de mai mulți ani, care în timpul războiului, sub ocrotirea ei, folosesc de adăpost refugiaților. Se trăiește precar, la limita existenței și ceea ce ține în viață comunitatea este dorința de-a ajuta, de-a întinde o mână celui care fuge hăituit pentru viața sa, disperat și fără viitor. O iubire de oameni dumnezeiască dă forță Fratelui Roger și celor care îl ajută să supraviețuiască. Mai târziu Comunitatea devine adăpost al orfanilor de război.

Timpul trece și mai mulți frați se alătură Comunității, bărbați însuflețiți toți de același gând- iubirea de Dumnezeu și trăirea ei activă în fiecare zi. Astăzi trăiesc împreună într-o mare simplitate aproape 100 de frați din peste 25 de țări ale lumii, provenind din biserici catolice sau diferite biserici evanghelice. Însăși existența acestei Comunități este semnul contemporan concret al încercării de uniune, de împăcare și solidaritate al creștinilor de diferite confesiuni împrăștiati și despărțiți din lume. Când am aflat prima dată de existența acestui locaș nu știam ce înseamnă. Ca una care nu și-a petrecut adolescența pe aceste

meleaguri îmi era străină semnificația acestui loc care există de mai bine de 70 de ani. Un loc care în decursul timpului s-a transformat într-un izvor de pace lăuntrică și meditație pentru mii de tineri ai lumii. Copii, adolescenți, tineri de pe toate continentele însuflețiți de dorința de a cunoaște unde se găsește izvorul valorilor și adevărilor vieții noastre, tineri care tânjesc după o lume mai bună, pe care chiar dacă nu o descoperă în viața de zi cu zi în jurul lor, o simt instinctiv ca posibilă, și o caută. La inițiativa Părintelui Dan, însoțitorul nostru spiritual din Lucerna, l-am întreat pe fiul meu de 15 ani dacă nu ar dori să însoțească un grup de școlari de aceeași vârstă într-o excursie la Taize. Auzind prima dată de acest nume, am început fiecare să cautăm în internet mai multe informații și impresii despre acest loc. Reacțiile au fost după cum este ușor de înțeles complet diferite - entuziasmul meu creștea cu fiecare pagină, cel al fiului meu scădea cu fiecare cuvânt - "nu am ce să caut acolo, nu este lumea mea". Absolut adevărat, nu era lumea lui, cum nici a altora multora din cercul lui de prieteni, din școala lui. Imaginile văzute pe monitor păreau regizate, rupte dintr-o carte de povesti - prea frumos sa fie adevărat, și ce este prea frumos sa fie adevărat, probabil că și este - greu de convins un adolescent al timpurilor moderne. Printr-o întorsătura neașteptată a lucrurilor ședeam amândoi într-un autocar cu un grup de tineri care probabil la fel ca și fiul meu nu prea știau unde și de ce. "A fost o constrângere" mi se reproșa cu fiecare ocazie. Drumul l-am petrecut mai mult în

tăcere, parcurgând în timp de aproape șase ore un peisaj încântător. La coborârea definitivă din autocar ne aflam în mijlocul unei câmpii idilice din ținutul Burgundei, în mănăstirea Fraților din Taize - și împreună cu noi încă alți 3000 de tineri din cele mai diferite colțuri ale lumii. Aerul era ușor, liniștea și armonia locului puneau încet stăpânire pe noi, priveam cu uimire la fețele zâmbitoare și destinate ale mulțimii de tineri din jur. Copiii noștri deveneau pe nesimțite mai toleranți - nu mai era așa de important dormitul câte șase într-o baracă de 2/2 sau direct pe podea de lemn în corturi de 25 de persoane. Chifla cu ceai de dimineață și castronul cu linte de la prânz erau primite cu bucurie și recunoștință, barierele cădeau, diferențele de cultura, de limba, de stare materială se estompau. Viata de mare simplitate pe care toți o împărțeam deopotrivă era firească și lăsa loc în sfârșit dorinței naturale de a ajuta.

"toate ființele umane constituie o singură familie și Dumnezeu se află în fiecare persoană umană, fără excepție." »Fratele Alois, Scrisoare de la Calcuta
Copiii noștri petreceau împreună

cu noi și frații din Taize de trei ori pe zi cite o ora de cântece și rugăciuni, așezați pe jos în biserica care primea fără efort 3000 de oameni înăuntrul ei, și era cel mai firesc lucru din lume. Înălțau inimile lor către Dumnezeu și cântecul le dădea posibilitatea să-și audă propria voce, să se exprime liber laolaltă cu ceilalți, fără rușini și complexe.

"Bless the Lord my soul, and bless Gods holy name, bless the Lord my soul, who leads me into life." - Cânta suflete al meu pe Domnul pe Domnul tău cel sfânt, Cânta suflete, El viață dăruie.

"În centrul credinței noastre este Hristos cel Înviat, prezent în mijlocul nostru, care are o legătură personală de iubire cu fiecare persoană. Când ne îndreptăm privirea către El, se trezește în noi o uimire și o înțelegere mai profundă a existenței noastre. Când privim spre lumina Lui în rugăciune, ea începe, treptat, să strălucească în noi." Frere Alois, Scrisoare din Taize -
Catre o noua solidaritate. Șederea noastră la Taize a fost de scurtă durată, doua zile și jumătate, timp însă care ne-a adus lumina și speranța în suflete.

Ajunși acasă fredonam împreună cu fiul meu cântecele din biserica

din Taize. "Cu cit trece mai mult timpul, cu atât mi-e mai dor sa ma întorc acolo".

" nu am ce sa caut acolo, nu este lumea mea " se metamorfozase, agitația mondenă și indiferența făcuseră locul unui sâmbure plâpând de încredere și pace lăuntrică.

Dr. Beatrice Herrmann

Durere si suferință,

Fiecare am experimentat durerea fizică sau emoțională în viața noastră.

Durerea este combustibilul pentru evoluția și devenirea noastră.

Lumea în care trăim este o lume a opuselor. Cer și pământ, soare și lună, zi și noapte, masculin și feminin, cald și rece, întuneric și lumină, bine și rău, frică și iubire, nici o extremă nu poate exista fără cealaltă. Pentru ca să recunoaștem caldura trebuie să cunoaștem frigul, ca să recunoaștem lumina trebuie să cunoaștem întunericul. La fel, în plan emoțional există durere și bucurie, disconfort și plăcere. Nu putem să realizăm plăcerea dacă nu am cunoscut disconfortul, așa cum nu putem sa ne bucurăm dacă nu am fi întâlnit durerea.

Cursul natural al vieții este o pendulare continuă de la disconfort spre confort și înapoi, trecând prin toate stările

intermediare între durere și bucurie.

De multe ori noi oamenii civilizați uităm cursul natural al vieții. Suntem învățați, suntem condiționați să opunem rezistență și să încercăm să controlăm aceste cicluri naturale atunci când acceptăm doar plăcerea și fugim de ceea ce ne creează disconfort.

Odată ce mintea noastră încearcă să controleze cursul firesc al vieții ea va asocia durerea cu diferite sentimente "negative" ca furie, mânie, vinovație, frică, frustrare, rușine și în acest fel apare suferința. Când totul decurge așa cum mintea noastră și-a imaginat ne simțim copleșiți de "stări de bine".

Pendulul vieții nu poate să rămâna tot timpul în zona pozitivă dar mintea noastră nu este învățată să accepte trecerea prin zona negativă de aceea încearcă să evite aceasta și să controleze astfel mersul vieții. Felul în care ne opunem durerii extreme ne blochează în zona durerii "suportabile", controlate. Cu cât ne opunem mai mult cu atât vom rămâne mai mult timp în zona noastră de disconfort iar suferința ne devine o stare familiară. De frică de mai rău ne trăim viața în această zonă de disconfort.

Este înțelept să ne ferim de situațiile cere ne produc durere dar atunci când durerea este deja manifestă este prea târziu să o evităm. Eu o văd ca pe un oaspete nepoftit care ne bate la ușă. Îl poftim în casă și îl tratăm cu ospitalitate, îi potolim setea, foamea, îl îmbrăcăm, îl ascultăm când își spune poveatea, îl lăsăm să se odihnească știind că la un moment dat va pleca

transformat.

Din fiecare durere se naște ceva frumos, cel mai clar exemplu fiind durerile nașterii, cele mai mari dureri din care se nasc cele mai mari bucurii al vieții.

Durerea este parte inerentă din viață dar suferința este alegerea noastră.

Suferința este produsă de condiționarea minții noastre. Condiționarea noastră vine din familie, școală, societate, prin situațiile pe care le-am trăit, prin experiențele de viață avute. În acest fel suntem condiționați să ne placă, să ne dorim și să urmărim anumite lucruri și nu altele, să ne comportăm într-un anumit fel în anumite situații.

Răspunsul condiționat al minții noastre la durere prin care încercăm să o negăm sau suprimăm nu face decât să o blocheze în noi și să o acumuleze în corpul nostru. Ea nu dispăre ci rămâne latentă așteptând să fie simțită și exprimată.

Mintea noastră decide dacă ceea ce percepe este bun sau rău. Mintea se comportă ca un dictator care face reguli, dă legi, găsește greșeli, pedepsește,

critică în permanență, compară și analizează. Pentru că noi i-am dat această putere atunci când ne-am identificat cu mintea noastră. Ea desconsideră restul sistemului din care suntem formați: corpul și sufletul.

Ori, cum văd eu lucrurile, omul este un sistem complex format din corp, minte și suflet. Sufletul este cel care ne dirijează evoluția iar corpul și mintea sunt instrumente

prin care sufletul ne comunică direcția vieții.

Durerea nu este acolo ca să ne facă să suferim ci este acolo ca să ne atragă atenția că ne-am abătut de pe drumul nostru, de la sistemul valorilor sufletului nostru. Este ca un sistem de navigare care ne ajută să ne conducem prin viață, să ne trăim viața în acord cu valorile sufletului. Când suntem în acord cu sufletul nostru ne simțim mulțumiți, împăcați, creativi, în pace și fericiți, cu rost în viață.

Atia vreme cât convingerile minții nu sunt congruente cu ceea ce suntem noi la nivelul sufletului nostru, cu nevoile noastre sufletești, apare suferința. Este ca și cum în interiorul nostru se desfășoară un război civil în care nimic nu poate să crească și să se dezvolte, ne învîrtim în cercuri vicioase, repetăm aceleași greșeli și creativitatea ne este inhibată. Razboaiele nu sunt bune la nimic.

Dacă reușim să facem pace în noi, între ce ne spune mintea și ce ne cere sufletul, dacă ne învățăm mintea să fie un instrument folositor nouă și să nu o lăsăm să acționeze împotriva noastră, suferința nu mai este posibilă iar durerea devine aliatul nostru în procesul de devenire. Studiile neuroștiințelor

10. arată că asta nu este doar posibil ci

foarte benefic, este așa numita neuroplasticitate, calitatea minții prin care dezvoltăm noi sinapse neuronale și ne autoreproducem în mod diferit. Este alegerea noastră să ne recreăm în acord cu valorile sufletului (când ne remodelăm în interior și viața începe să ni se schimbe) sau în acord cu convingerile minții noastre (când acționăm în mod automat repetând în viață aceleași greșeli care ne produc suferință). Atunci când apare durerea este important să o conștientizăm, să îi acordăm atenția noastră și să o onorăm simțind-o în totalitate. O observăm și o acceptăm. În acest fel ea va circula prin noi și va lua altă înfățișare care ne va ajuta să creștem, să evoluăm și să devenim, plecând din noi transformată într-o experiență bună și folositoare nouă. Pendulul vieții ajunge astfel la extrema durerii și de acolo își începe trecerea spre zona bucuriei.

Durerea este combustibilul în evoluția și devenirea noastră, acceptarea și transformarea ei ne ajută să găsim în noi tăria să ne trăim viața așa cum este și să ne bucurăm de orice ne oferă ea.

"Sănătatea este un lucru mare, dar binele pe care îl pricinuieste boala nu-l poate dărui sănătatea - un bine duhovnicesc. Boala este o binefacere foarte mare, îl curăță pe om de păcat și de multe ori îi asigură și răsplată. Sufletul omului este ca aurul, iar boala este focul care îl curăță. Cu cât mai mult se chinuiește omul cu vreo boală, cu atât mai mult se curăță și se sfințește, ajunge numai să facă răbdare și s-o primească cu bucurie."

Părintele Paisie Aghioritul

**Evenimente în parohie
(cronică):**

- **Duminică 29 ianuarie 2012:**
Taina Sf. Botez pentru pruncul
Andrei, fiul lui Ion și Mirela,
având ca nași pe Ada și Dan
Paul

- **Sâmbătă 18 februarie 2012,
ora 10.00:** Taina Sf. Botez
împreună cu Sf. Liturghie,
pentru Iulia-Elisabetha, fiica lui
Iulian și Alina, având ca nași
pe Livia și Dan.

- **Duminică 26 februarie 2012:**
Taina Sf. Botez pentru Sophia-
Marie, fiica lui Christian și
Mona, având ca nași pe
prezbitera Valentina și
Matthias.

- **Luni 16 Aprilie 2012,
Liturghia Învierii,** având ca
invitați corul Bisericii Sf. Vineri -
Pajura din București.

MULȚUMIRI

În încheiere doresc să mulțumesc din nou și totodată să îi felicit pe autorii articolelor din revista parohială. Pe site-ul parohiei se găsesc toate aparițiile la adresa: www.biserica-luzern.ch

Aducem mulțumiri pe această cale tuturor celor care în mod constant se implică în viața spirituală a parohiei, precum și celor care înțeleg că avem nevoie de susținere și de ordin financiar și se implică benevol pentru aceasta. Fiecare ajutor este o contribuție enormă, binecuvântată de Dumnezeu, pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea slujbelor care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă!

Deoarece ne aflăm încă în căutarea unui nou loc de rugăciune, nu am reușit încă să punem bazele unei mici școli parohiale. În cadrul acesteia vom putea găsi împreună răspunsuri la multe din întrebările care ne frământă, în primul rând din punct de vedere spiritual. Să ne rugăm pentru reușită.

Vă doresc o vacanță de vară cât mai plăcută!

* * * * *

www.biserica-luzern.ch

Pr. Dan Eliodor Moldovan, tel. 078 631 57 23

*" Credința nu vine așteptând-o, ci lucrând la ea.
Cine face fapte de credință, își înmulțește credința, cine face
fapte de necredință, ajunge să-i scadă credința.
De câte ori lipsește cineva de la Sfânta Liturghie
duminica sau în sărbători și ar putea să fie de față, de atâtea
ori face un lucru împotriva credinței și îi scade credința.
De câte ori vii la sfintele slujbe și prețuiești Sfânta
Spovedanie și Sfânta Împărtășanie cu Trupul și Sângele
Domnului nostru Iisus Hristos, de atâtea ori faci fapte de
credință și ți se înmulțește credința."*

Arhim. Teofil Părăianu de la Sâmbăta de Sus

